

Baasrode

Vijftig!

20 februari 2010

De „vijftig“ uit de ondertitel is niet mijn leeftijd (helaas) en evenmin mijn gewicht (hmmm). Noch slaat het op een jubileum dat ik eventueel te vieren zou hebben, evenmin is het mijn IQ. Dat laatste hoop ik in elk geval. Hoewel... sommigen van mijn lezertjes zouden er wel

Het vignet van de Scheldemarsen. Eerlijk verdiend door tot het einde toe door te ploeteren.

eens kunnen aan twijfelen wanneer ik vertel dat te maken heeft met het feit dat ik, voor het eerst, vijftig kilometer heb volgemaakt in één wandeltocht! Jawel. De w.s.v. Baasrode richtte voor de vijfde keer haar Scheldemarsen in en de langste afstand die je daarbij kon kiezen was inderdaad 50 kilometer. Zoals gezegd: ik had het nog nooit geprobeerd en er is wat twijfel aan voorafgegaan of ik het al dan niet zou wagen. Tenslotte heb ik ondertussen wel wat inzicht gekregen in de (on)mogelijkheden die mijn carrosserie (zo zegt mijn dokter dat) toelaat. Dus had ik wel een idee wat er

na verloop van tijd zou gaan opspelen. Het probleem dat zich op elk van deze wandelingen stelt is dat je meestal nauwelijks weet waar je ergens bent en dat je dus niet kan beoordelen wat de kortste weg terug naar het beginpunt is mocht het nodig blijken dat je onderweg er voortijdig de brui moet aan geven. Natuurlijk, er wordt altijd een noodnummer voorzien en vermits iedereen tegenwoordig niet meer zonder GSM op stap gaat, is dat altijd wel te bereiken. Maar geeft toe: het zou wel erg beschamend zijn om daarvan gebruik te maken wanneer je niet door een echt objectief vast te stellen gebrek (een breuk bijvoorbeeld) daartoe gedwongen wordt. Doorbijten dus, Triumph des Willens.

Baasrode was me als wandelplaats niet onbekend. Ik ben er namelijk al meerdere keren geweest voor een wandeling. Het is een dorp dat aan de Schelde ligt. Door deze geografische ligging kreeg het indertijd een grote betekenis. Het was namelijk mogelijk vanuit Baasrode in één tij naar Antwerpen te zeilen. Er schijnt zelfs een ets te bestaan van Pieter Breughel die dat illustreert. In een vroeg stadium werden in de killen (droogvallende inhammen) reparaties aan de schepen verricht en gaandeweg ontstonden er echte scheepswerven of zogenaamde zaten. Het spreekt dus voor zich dat toentertijd een groot deel van de bevolking leefde van het reilen en zeilen op de Schelde. In 1777 waren er niet minder dan vijf scheepstimmerwerven actief. Eerst natuurlijk voor de constructie en het onderhoud van houten schepen. Later werden die uit staal gebouwd. Vooral tussen de twee wereldoorlogen kenden die werven een zeer grote bloei. Maar ze werden door de evolutie achterhaald. Na de Tweede Wereldoorlog werd er gevraagd naar steeds grotere tonnenmaten en daar konden de feitelijke omstandigheden geen gelijke tred mee houden. Immers de diepgang en de breedte van de Schelde zijn niet van die aard dat de steeds grotere schepen daar te water konden gelaten worden. De scheepsbouw in Baasrode doofde langzaam uit en op 31 december 1987 hield de laatste zaat er definitief mee op. Er is nu natuurlijk nog een scheepvaartmuseum, gehuisvest in een gebouw dat best wel eens een verfje zou kunnen verdragen. Het handelt over de geschiedenis van de binnenscheep-

vaart. Er liggen ook nog twee verlaten scheepswerven. Van Damme en Van Praet. Een roestig en rommelig allegaartje waar naar het schijnt alles in de werkplaatsen is blijven liggen zoals het lag. Tot en met en leeg bierflesje. Ik heb eens ergens gelezen dat het de bedoeling zou zijn van deze werven een recreatiedomein te maken. Voor wat ik ervan gezien heb, zal er nog heel wat werk aan zijn.

Baasrode heeft nog iets anders te bieden op het gebied van de industriële archeologie. Het ligt namelijk aan de toeristische stoomspoorlijn Dendermonde-Puurs. Tot deze spoorlijn hoort ook het station Baasrode-Noord. Er is ook een Baasrode-Zuid en daar zijn we aan gepasseerd op deze wandeling. Het „Noord“ is het hoofdkwartier van de v.z.w. (Vereniging Zonder Winstgevend doel) Stoomtrein Dendermonde-Puurs (SDP) die de lijn beheert en onderhoudt. Hier is een verzameling oud spoorwegmaterieel te zien. Zoals locomotieven, spoorwagens en -rijtuigen en signalisatie. Gedurende juni, juli, augustus en september rijdt de stoomtrein op elke tweede en vierde zondag van de maand.

Wat ik verder niet wist is dat Baasrode nog twee kaatsploegen heeft. Waarvan er één, VA Baasrode, op het hoogste niveau in de nationale competitie speelt. Op deze wandeling zag ik tot mijn verrassing op twee plaatsen de karakteristieke velden - die uit een trapezium en een rechthoek bestaan - op de straat geschilderd. Tot ongeveer twintig, vijftwintig jaar geleden was het kaatsen hier in de streek immens populair. Bijna elke café had wel een ploeg en een met witte lijnen afgetekend stuk straat waar 's zondags werd geaatst, gebruld en gevloekt. Ongeveer in die volgorde. Ik verdiende ooit wel eens een zakcentje door bij zo'n wedstrijd te assisteren. Ook al heb ik nooit wat gesnapt van de regels van dat spel. Tegenwoordig is het kaatsen hier volledig uit het straatbeeld verdwenen maar blijkbaar leeft het nog in de gemeenten die dichter tegen Brabant aanliggen.

5de 50KM van BAASRODE - 20.02.2010 Controlekaart - Carte de controle - Kontrollblatt - Checklist		
Naam & voornaam - Nom & prénom - Name & Vorname - Name & first name		Nr.-N°
CHRISTIAENS, MICHEL		72
STARTSTEMPEL - ESTAMPE DE DÉPART ANFANGSSTEMPEL - STARTING STAMP		
WSV BAASRODE		
Controles - Contrôles - Kontrollpunkte - Checkpoints openingsuren - heures d'ouverture - geöffnet - opening hours		
1. Moerzeke: Cafe Schelderoute 1X [07.30 - 15.00]	7,9	1500370011
2. Moerzeke: Cafe 't hoefijzer [08.45 - 14.00]	17,6	170011
3. Moerzeke: Cafe Schelderoute 2X [07.30 - 15.00]	25,6	170011
4. Vlassenbroek: parochiezaaltje 1X [07.30 - 16.30]	32,2	170011
5. Vlassenbroek: parochiezaaltje 2X [07.30 - 16.30]	39,5	170011
6. Baasrode: boerderij Fiel Thieleman [07.30 - 17.00]	42,0	geen stempel nodig
7. Buggenhout: brouwerij Malheur [12.00 - 17.30]	47,6	170011
8. Baasrode: gemeentelijke school EINDE	50,1	
Controle - Controle - Kontrollpunkt - Checkpoint		
LAATSTE AANKOMST 18.00 uur		
T-shirt bij aankomst na afgifte van de volledig afgestempelde controlekaart T-shirt à l'arrivée après remise de la carte de controle estampillée T-shirt in Ankunfsthalle gegen Abgabe dieses Kontrollblatt T-shirt on arrival in exchange for this check-list		
Parcoureester - responsable parcours : 0473/94.79.53		
Noodnummer - Appel d'urgence - Emergency call - Notanruf: 0486/09.02.72		

Mijn controlekaart

Voor wie zich waagde aan de lange afstand kon er ingeschreven worden vanaf 7 uur. Wat alweer niet met de praktijk overeenkwam want toen ik ruim voor dat uur in Baasrode aankwam, was er mij al een ware vloedgolf aan startende wandelaars tegemoet gekomen. Ik weet niet of men werkelijk bij nummer 1 begonnen is maar op mijn viertalige controlekaart staat nummer 72! Die controlekaart was verpakt in een plastic zakje dat slechts moeizaam open te peuteren was. Er hingen ook een heleboel afscheurbare etiketten aan de kaart die recht gaven op allerlei zaken onderweg. Het was al bijzonder druk in het schooltje aan de de Molenberg (er is geen berg en geen molen meer te zien) waar gestart werd. Ik had niet de indruk dat het uitsluitend kandidaten waren voor de langste afstand die daar hun luttele centen kwamen deponeren. Nu ja, voor de 50 kilometer moest je toch 8,00 Euro betalen maar je werd dan onderweg ook extra verzorgd met spijs en drank.

Het weer was goed. Droog en met

een temperatuur net onder het vriespunt. Een omstandigheid die niet ongelegen kwam. Daardoor zouden de paadjes die ongetwijfeld op ons lagen te wachten wel bevroren zijn en dus iets gemakkelijker te bewandelen. Dat bleek ook te kloppen. Tot op een zekere hoogte. Door de lange duur van de wandeling steeg de temperatuur en werd het bijwijken toch nog een vermoeiend modderballet. Toen ik van huis wegreed lag de straat hier te blikkeren alsof er gebroken glas was uitgestort maar echt gevaarlijk of hinderlijk was het nergens. Bij het eerste deel van de wandeling waaide er soms een ijzige wind die vooral boven op de talrijke dijken onaangenaam voelbaar was.

Het was dus nog donker toen ik om precies 7 uur er de pas inzette om aan mijn privé-avontuurtje te beginnen. De eerste splitsing stelde niemand voor problemen maar later zou diezelfde aanduiding een heleboel wandelaars misleiden. Waaronder (hoe kan het ook anders) ikzelf. Uit de gedetailleerde controlekaart bleek dat de rust- en controleposten soms erg ver uit elkaar lagen.

Nog vroeg ergens in de polder

Bij elk van de wandelingen die ik van hieruit gemaakt heb, kwam ik er niet aan voorbij de drukke Mechelsesteenweg voor een stuk te moeten volgen. Dat was nu niet anders. Baasrode ligt op de rechteroever van de Schelde en blijkbaar was het de bedoeling dat minstens de helft van het traject op de andere oever zou liggen. Zodoende moesten we de Schelde over en dat gebeurde (alweer) langs de brug die deel is van de N41 naar Sint Nikolaas. Aan de overkant van de rivier moesten we de trappen af om een paadje te volgen dat eerst de hele tijd evenwijdig aan de N41 en later aan de Schelde liep. Dat pad werd slechts verlaten om een eerste keer in Moerzeke bij café Schelderoute aan te leggen. Waar ik een stempeltje en een appel kreeg.

Moerzeke („Moes“ zegt men daar) is een rustig en zeer landelijk dorp. De vroegere ge-

De Sint-Martinuskerk in Moerzeke

meente Moerzeke kwam tijdens de fusiegolf in de jaren 70 van vorige eeuw bij de gemeente Hamme. De Schelde maakt hier een grote bocht en ze begrenst de gemeente voor een groot deel. Zoals vele van de gemeenschappen langs de rivier kende het dorp een bewogen geschiedenis die vooral gedictieerd werd door zijn afgezonderde ligging en door talrijke overstromingen waar het mee af te rekenen had. Het grootste gedeelte van het areaal hier is gevormd door aanslibbingen die op regelmatige tijdstippen door het wassende water werden overspoeld. Behalve dat waaiden hier ook epidemieën, overstromingen en hongersnoden voorbij. De Schelde heeft hier al de respectabele breedte van ongeveer 100 meter. Aan de overkant liggen Weert, Bornem, Mariekerke, Sint-Amands en Buggenhout. Van Grembergen is het dorp slechts gescheiden door de Vliet. Van de 22 kilometer omtrek van de vroegere gemeente Moerzeke, werden er 20,7 kilometer gevormd door water. De bodem bestaat voor het grootste gedeelte uit polders gevormd door aanslibbing van de Schelde.

Deze gronden maakten vroeger deel uit van de stroombedding maar door het aanvoeren van steeds meer slib werden ze omgevormd tot moerassen. Later werden ze door indijkingen aan de inwerking van de getijden onttrokken. Het niveau bevindt zich over het algemeen op ongeveer één meter onder de zeespiegel. Daar kon zich eertijds natuurlijk geen woonkern vestigen. Die week dan ook uit naar de gebieden die wat hoger gelegen waren. Zoals het dorpscentrum en het noord-westen van de gemeente die van 2 tot 5,3 meter boven zeeniveau liggen. Ik ken het dorp vanuit mijn jeugd vanwege de „Moese patatten“. Toen ongeveer een synoniem voor kwaliteit. Nu nog is er een groot bedrijf gevestigd dat zich ooit met de naam „Moespatat“.

Moerzeke kent een bijna-heilige: Priester Poppe. Omwille van zijn voorbeeldfunctie werd Edward Poppe door Paus Johannes-Paulus II zalig verklaard in oktober 1999. Toch was hij geen brave meeloper. Wat wel eens een vereiste schijnt te zijn om zich in een dergelijke status te mogen verheugen. Met enig overdrijven kan zijn naam naast die van de Aalsterse rebel, Priester Daens, geplaatst worden. Ze hadden inderdaad wel wat met elkaar gemeen in hun karakter en streven. Poppe had ook een vurig temperament en hij was sterk sociaal bewogen. Geschreven bronnen tonen zijn verzet tegen allerlei onrecht. Hij bestond het zelfs om de onaantastbare eminentie Kardinaal Mercier erop te wijzen dat veel Vlaamse priesters het moeilijk hadden met het toen manifest fransgezinde episcopaat en met het kerkelijk onderwijsbeleid. Bij zijn overlijden in 1924, op amper 34-jarige leeftijd, kwam er bijna direct een stroom bedevaarders op gang naar zijn grafkapel en werden er wonderbaarlijke genezingen gemeld. Er is nu een museum dat aan deze priester is gewijd. Bovendien staat er in de hovingen van het vroegere kasteel een uiterst modern ogende kapel die naar het schijnt zijn grafmonument is.

Er bestaat ook een merkwaardig en verrassend verband tussen Moerzeke en de gemeente waar ik woon. In 1775 werd jonkheer Emmanuel Augustijn Van den Meersche, heer van Berlare en Bareltonk, namelijk eigenaar van de heerlijkheid Moerzeke en het kasteel. Nu

is het kasteel en het grootste gedeelte van het park eigendom van de Broeders van Liefde v.z.w. en het dient tot scholasticaat. Een vormings- en bezinningscentrum. In Moerzeke wordt drie dagen lang carnaval gevierd. Dat was nog zo dichtbij dat de sporen daarvan nog merkbaar waren aan vergeten snoepjes in de berm en massale hoeveelheden confetti. Dat laatste niet zelden afkomstig van een bureaumatige perforator. Bovendien kondigden grote affiches de regeerperiode aan voor Prins Noël voor Moes en Kastel.

Vertrekkend bij de Sint-Martinuskerk in Moerzeke stond nu het langste stuk tussen twee controleposten (9,2 kilometer) op het programma. Dit stuk van het traject leidde langs broekbossen, dijken en soms over zeer slecht begaanbare paadjes. Ook hier worden de ooit massaal aangeplante populieren geveld. Hoogstwaarschijnlijk om deze monocultuur ook hier te vervangen door soorten die eigen zijn aan de streek. Op sommige plaatsen zag ik inderdaad jong plantgoed door een witte huls beschermd tegen vraat van konijnen. Maar wat ik nog steeds niet goed begrijp is dat die nieuwe aanplant alweer zo netjes in rechte rijen wordt gezet. Ondanks het eventuele verschil in soorten moet dit toch weer leiden tot een bos dat eerder vervelend is om aan te zien. Het pad leidde langs verschillende grote watervlakken en in een bepaald geval was het pad zelfs gedeeltelijk overstroomd. Hetgeen iedereen noopte tot enige acrobatiek en

Het grafmonument van Priester Poppe

Modder! Maar hier was het dan eigenlijk nog goed te doen.

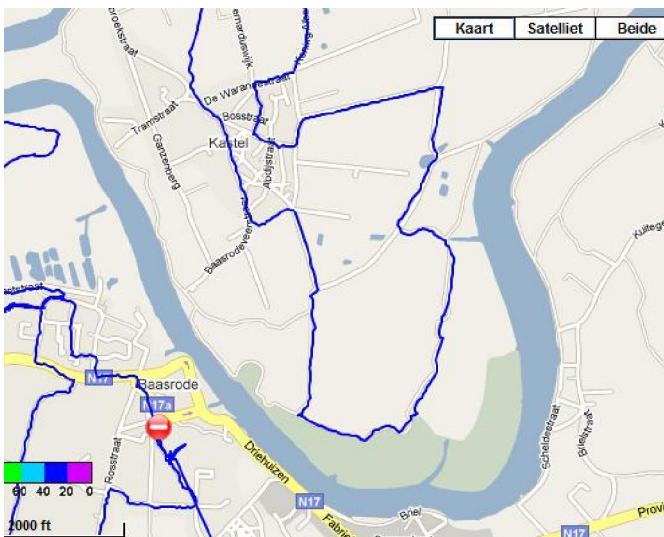
het volgen van een onorthodoxe weg doorheen het drogere kruid naast het eigenlijke pad. Ik had de indruk dat we daar de hele tijd aan de voet van een dijk liepen en dat die dijk bovenaan heel wat beter begaanbaar moet geweest zijn. Daar had men het traject toch kunnen aanpassen, lijkt me. Nu was ik nog bij de eersten om deze horde te nemen maar naarmate de dag vorderde zal het alsmaar moeilijker geworden zijn om dat stuk van het traject met droge voeten af te leggen. Soms moest er ook een steile dijk beklommen worden. Hetgeen ofwel glibberig was omdat de ondergrond bevroren was en bedekt met een laagje rijp, ofwel door de ontdooiende modder. De weg ging weer

in de richting van de Schelde door een schorren-, broeken- en poldergebied dat ten dele doorsneden wordt met lijnrechte weggetjes en waar ik voor kort nog eens gelopen heb. Toen in de sneeuw. Via deze lange lus belandde ik zo in Kastel.

Kastel is een aparte woonkern maar het is wel onderdeel van Moerzeke. Het wordt wel eens „het glazen dorp“ genoemd. Dat is nauwelijks overdreven want op een beperkte op-

Het glazen dorp

Hoe Kastel door de Schelde omarmd wordt.

De eerste van die dijken was de zogenaamde "gaandijk", later "gaudijk", die de verbinding vormde met Moerzeke. Tot de 16de eeuw werd dat indijken uitgevoerd. Doordat de Schelde in een steeds nauwer keurslijf werd gedwongen ontstond een sterkere getijdenstroming. Hetgeen de volgende eeuwen af en toe tot dijkbreuken leidde en daardoor werd het nodig de gaanpaden steeds hoger te maken totdat het echte dammen en binnendijken werden.

In café 't Hoefijzer was het warm en ik kreeg er een stempeltje op mijn kaart en een sportreep om op te eten.

Onze schreden werden nu weer gericht naar Moerzeke. Uiteraard niet rechttoe, rechtaan want dan waren we wel gauw klaar maar doorheen de omgeving en een hele tijd in de nabijheid van de Schelde. Om terug te belanden in Café Schelderoute. Waar ik dit keer een boterham met hesp kon krijgen. Mits inleveren van het desbetreffende couponnetje. Het was ondertussen ruim elf uur geweest.

Nu ging het voor een lang stuk over de Scheldedijk in de richting van Dendermonde. Het was namelijk de bedoeling om voor een eerste keer in Vlassenbroek te belanden. Vlassenbroek bevindt zich op de andere Schelde-oever en de dichtstbijzijnde brug ligt nu eenmaal in Dendermonde. Op de andere oever zag ik wandelaars die precies de andere kant op gingen. Die waren dus al overgestoken. Hoewel er een trap lag vanaf de dijk naar het wegdek van de brug, was het traject zo uitgezet dat er tegen het zeer steile talud moest worden opgeklommen. Wat bijzondere eisen stelde aan de evenwichtszin en de beenspieren. Zoals te verwachten kon ik nu de Schelde bekijken vanaf de dijk op de rechteroever.

pervlakte staan daar ik weet niet hoeveel serres. Vanuit de lucht bekeken moet het wel een glazen meer lijken. Het moet zo om en nabij de 15 hectare zijn. Op de kaart is te zien dat Kastel aan drie zijden begrensd wordt door de Schelde. De open kant leidt alleen maar naar Moerzeke dat een tweetal kilometer hier vandaan ligt. Daardoor is er in het dorp geen doorgaand verkeer. Het kan immers nergens naartoe! Wel is er ooit een tramverbinding geweest naar Hamme. De huidige Tramstraat loopt dood tegen de Scheldedijk. Het gebied langs de Schelde was vroeger, net als Moerzeke, een laaggelegen moerasland dat tweemaal per dag overspoeld werd door de getijden. De Sint-Jozefskerk staat op een hoger gelegen deel en verder zijn er nog enkele hoogten die later de naam Ganzenberg, Ripipiaberg en Stuyfbergen kregen. In de 13de eeuw deed de heer van Moerzeke een beroep op de monniken van de Sint-Bernardusabdij van Hemiksem voor het indijken en in cultuur brengen van de moerasgronden. De abdij kreeg het gebied van Ghasstella (Kastel) toegewezen. Vanaf de hoogten werden verhoogde paden door de broeken aangelegd om de getijden van de Schelde op te vangen en om met droge voeten in een ander deel te raken. De

De Schelde

Het parochiezaaltje in Vlassenbroek was meer dan overvol. Je kon er je kont niet keren en overal stond je in de weg. Het was al een hele toer om er binnen en buiten te raken. Alle afstanden moesten hier passeren en voor zo een toeloop is het zaaltje absoluut niet geschikt. Het was trouwens een algemene opmerking dat de controleposten veel te klein waren om met manieren de wandelaars te kunnen opvangen.

Vlassenbroek, een deel van Baasrode, is een klein gehucht dat tegen de Scheldedijk aangevlijd ligt. Een klein kerkje met het kerkhof er rond, een heleboel horeca, een gemeenschap van kunstenaars en een muur vol poëzie. Het kerkje werd in de 11de eeuw gebouwd in Romaans-Gotische stijl op de grondvesten van een Romeinse uitkijkpost. Het geheel heeft iets bijzonders. In zoverre zelfs dat de hele omgeving geklasseerd is als landschap. Tot nu toch. Dat er een vraagteken moet gezet worden bij de status van Vlassenbroek komt door het infame Sigmaphan. Wat is namelijk de bedoeling? Langs de hele benedenloop van de Schelde zijn een heleboel gebieden gepland die dienst zullen gaan doen als compartimenten die stapsgewijs vollopen wanneer zich een abnormaal peil van de Schelde voordoet. Dus zelfs in de meest extreme omstandigheden zouden weliswaar die gebieden overstroomd maar het land achter de ringdijken niet. Meer naar Antwerpen toe zijn de werken daartoe al volop aan de gang maar geleidelijk zakt men steeds verder af naar het binnenland toe. Je hebt het al geraden: ook de omgeving van Baasrode, meer met name Vlassenbroek, staat op de nominatie om een dergelijk gecontroleerd overstromingsgebied (GOG) op zijn grondgebied te krijgen. Hier was het begin van de werken gepland voor 2010 maar ik heb nergens gezien dat er al werkelijk mee begonnen is. In tegenstelling tot meer stroomafwaarts. Van overheidswege doet men begrijpelijker wijs erg sus-send over wat er te gebeuren staat. Men spreekt daar over „ruimte geven aan de rivier“. Dus omdat de natuur zich niet laat inperken moet er ruimte worden voorzien waar ze gecontroleerd haar gang kan gaan. In de optiek van diegenen die aan te touwtjes trekken is

Het schilderachtig gelegen kerkje van Vlassenbroek

staande fiets- en wandelpaden zoveel mogelijk te behouden. Zo veel mogelijk, ja, ja... In elk geval is men er in Vlassenbroek niet gerust in en dat is te zien aan de borden die het protest tegen deze plannen kenbaar moeten maken. Al heb ik de indruk dat er op dat protest wel wat sleet zit. Vele van die borden hangen erbij alsof ze elk ogenblik op de grond kunnen vallen.

Al is de kern van Vlassenbroek nog altijd niet groot, vroeger moet de nederzetting nog kleiner geweest zijn. Niet veel meer dan de Kerkstraat en de Donkstraat. Beide straten liepen tot tegen de Scheldedijk op een pleintje waar de kerk staat. Door zijn ligging had Vlassenbroek in het verleden dikwijls af te rekenen met ernstige overstromingen. En de vestingstad Dendermonde belegerde het zo nu en dan. Wat die Dendermondenaren daar te zoeken hadden is me niet duidelijk. Misschien zag men dat indertijd als een soort training voor het serieuze werk.

Overall worden populieren geveld.

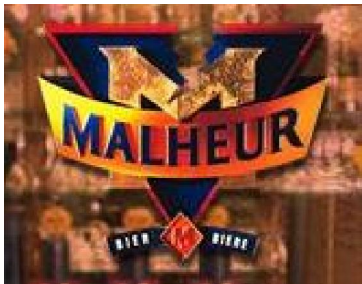
moddersporen waar iedereen met gespreide armen het evenwicht trachtte te bewaren. En dan nog was er iemand die achter mij liep te mopperen dat er teveel geasfalteerde dijken in de wandeling zaten! Ieder zijn meug.

Na een rondje door de polder en langs de Scheldedijk kwam ik weer in het parochiezaaltje van Vlassenbroek terecht voor het vijfde controlestempeltje van de dag. Van het voorrecht om hier, tot twee keer toe, een gratis consumptie te krijgen heb ik geen gebruik gemaakt. Het was eenvoudig niet mogelijk met goed fatsoen door die mensenmassa heen te raken. Laat staan om ergens te gaan zitten en die consumptie in relatieve rust te genieten.

de Scheldemeander bij Vlassenbroek één van de meest strategische plaatsen van het Zeescheldebekken om extreme hoogwaterstanden op een gecontroleerde manier op te vangen. Volgens de plannen zal door een nieuwe sluisconstructie een beperkte hoeveelheid water in het gebied stromen. Bij laagtij verdwijnt dat terug in de Schelde. Dus tweemaal per etmaal overstroomt een bepaald gebied! Alle bestaande woningen in de omgeving van Vlassenbroek (dus niet in Vlassenbroek zelf?) en langs de nieuwe dijk komen niet in gevaar. Het is ook de bedoeling om be-

De wandeling ging door een stuk van de Vlassenbroekse Polder. Dat is een natuurgebied dat zo maar eventjes 300 ha groot is! Het is meer dan 1/3 van de totale oppervlakte van Baasrode. Voordat de Schelde werd ingedijkt stonden hier uitgestrekte rietvelden en broekbossen. Dit gebied overstroomde regelmatig zodat het ontginnen ervan bijna niet mogelijk was. Toen in de 14de eeuw begonnen werd met het indijken van de rivier werden delen gedraineerd en voor ontginning geschikt gemaakt. Het traject van de wandeling in dit gebied leidde over soms gedeeltelijk gestabiliseerde paden, soms over regelrechte

Hiermee was het interessantste stuk van de wandeling achter de rug. Via gebaande wegen ging het naar boer Fiel toe. Niet Bourvil, let wel, boer Fiel. Voor de liefhebbers stond er daar in een tentje langs de weg een jenever te wachten. Volgens het roadbook van de wandeling moest dit punt gelegen zijn op 42 kilometer van de start. Daar had ik dus officieel mijn eerste marathon afgelegd. Maar hoewel het traject eerst duidelijk naar het centrum van Baasrode was gericht, was dit alleen maar voor de kortere afstanden het geval. De 50 kilometer werd via een smalle gang op een stuk traject gezet dat we die morgen ook al hadden gelopen. Tot waar de splitsing was aangegeven. En daar ging het voor velen verkeerd. Slechts weinigen zullen de omgeving herkend hebben en dus niet in de gaten hebben gehad dat we daar al in het donker waren gepasseerd. Dus dat de aanduiding „50 km 1x“ sloeg op de passage van die morgen. Het gevolg was dat ik, en met mij vele anderen, terug op het begin van de wandeling terecht kwamen. Ik kreeg het pas door toen ik door een smal pad met een rare bocht erin had gelopen. Het heeft me waarschijnlijk een kilometer extra gekost. Op mijn terugweg heb ik nog een gezelschap kunnen verwittigen dat ze net zo verkeerd zaten als ik dat was geweest. Ik had hun eerder al in meerdere controleposten van de 50 kilometer gezien en ze waren goed herkenbaar door hun blauwe clubkleuren zodat ik zeker wist dat ze niet aan een kortere afstand bezig waren.

Er was nog één stempeltje nodig op mijn controlekaart en dat moest gehaald worden in een brouwerij. Mede door de ontgoocheling van het nutteloze stuk traject, begon ik het wel heel moeilijk te krijgen. De resterende 5,6 kilometer leken me eindeloos te duren. En het traject ging dan nog eens gedeeltelijk over slecht begaanbare paadjes. Zoals zelfs iemand die daar aan het werk was om wilgen te knotten had opgemerkt en die had beslist nog geen 45 kilometer gestapt die dag. Maar uiteindelijk arriveerde ik dan toch in de kleinbrouwerij De Landtsheer in Buggenhout. Waar, tegen inlevering van het

voorlaatste couponnetje, een Malheur kon gekregen worden. Tja, het klinkt dramatischer dan het was want dat „malheur“ (ongeluk) is een vaas bier.

Malheur mag zich de trotse winnaar noemen van de World Beer Award voor het beste blond bier. Malheur 10° heet een speciaal blond degustatiebier te zijn van 10 volumeprocent alcohol. Ik mag op geen enkele deskundigheid terzake bogen dus laat ik een notoir kenner aan het woord. "Malheur 10° heeft

letterlijk een zonnegele kleur en een rozenachtig perzikaroma met verwijzingen naar kruidige sinaasappel- en citroenschillen. Het bier heeft een rijke honingtextuur, olieachtig ook, het heeft behoorlijk wat body en een bitterachtige zure toets in de warme afdronk." Dat zei de Beer Hunter Michael Jackson ervan. Nee niet de plastic freak die onlangs zijn ultieme verandertruc uithaalde: hij verdween helemaal van de wereld. Yeah, hard to beat it! Deze Michael is overigens ook al dood maar het was een Brits bierkenner en geen woonwalkend buitenaards wezen.

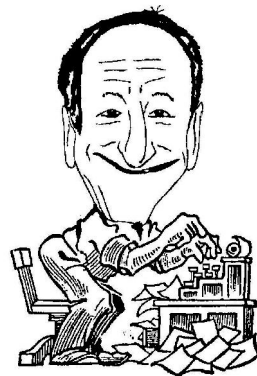
Er restte nu nog een eindje tot de aankomst. De pijltjes buiten de brouwerij wezen naar het industriepark Hoogveld in Dendermonde. Wat, naar mijn gebrekkig richtingsgevoel, niet de goede koers was. Ik heb ze toch maar gevolgd. Wat moet je anders? Het ging langs een spoorweg die niet veel meer gebruikt wordt. Te zien aan de roestige rails. Het zou me niet

verwonderen indien dit de reeds eerder genoemde toeristische lijn zou geweest zijn. Het was wel heel erg moeilijk lopen want er lag geen pad naast het spoor. Dus was het andermaal vermoeiend ploeteren. Dit keer door lang gras. In de verte zag ik een gezelschap stappen dat na mij de brouwerij had verlaten. Vrolijk langs de straatweg. Die wisten blijkbaar de weg ook zonder pijltjes en ze hadden duidelijk geen zin gehad in het rare rondje dat ik aan het maken was. Waar er van richting moest veranderd worden, waren de aanwijzingen op zijn minst verwarrend. Een pijl wees naar links, een andere naar rechts en verderop zag ik nog eentje die rechtuit wees naar alweer een modderpaadje. Ga daar maar aanstaan! Ik had er ondertussen tabak van en ik heb van daar de straatweg gevolgd, daarin gegidst door de purperen marspijlen die bedoeld zijn om het gemotoriseerde verkeer naar de startplaats te leiden. Dat die startplaats eraan kwam werd overduidelijk door de onoverzichtelijke hoeveelheden auto's die daar geparkeerd stonden. Zo ben ik, moe maar voldaan, aan het einde van mijn rit geraakt.

De zaal van het schooltje was weliswaar groter dan alle andere rust- en controleposten maar het was er alweer overvol. Na controle van mijn kaart werd ik bedacht met een T-shirt. Te verkrijgen in twee maten: XL en XXL. Hoewel ik de laatste minuten wel wat gegroeid was, heb ik toch maar voor XL gekozen. Ik kan er mij ongeveer in ronddraaien zonder het uit te trekken.

50,1 kilometer zegden de inrichters; 54,28 of 56,11 kilometer zegden mijn beide wandel-GPS 'en. Die zijn het nooit eens. Afgelegd in 9 uur en 23 minuten. Ik zal er niet in het Guinness Book of Records mee komen maar het staat in mijn persoonlijk boekje wel ingeschreven als een prestatie. Ik heb er ook van geleerd. Namelijk dat ik deze afstand wel aankan maar anderszins ook dat ik nog niet met de grote jongens mee kan spelen. Ik heb ook een groot aantal spieren ontdekt waarvan ik het bestaan niet vermoedde. Die schreeuwen namelijk nog steeds om aandacht.

© Michel Christiaens